

Arrest

nr. 232 142 van 3 februari 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE BUISSET
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 11 juli 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 juni 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2020.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. QUESTIAUX, die loco advocaat M. DE BUISSET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 september 2018 diende verzoeker, met het oog op een familiebezoek, een aanvraag in tot afgifte van een visum type C.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging besliste op 19 november 2018 om verzoekers visumaanvraag niet in te willigen.

1.3. Verzoeker kwam, nadat hem de toegang tot Israël was geweigerd, op 26 mei 2019 aan op de luchthaven te Zaventem, waar hij een vlucht naar Kameroen diende te nemen.

1.4. Op 26 mei 2019 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot terughouding. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. De Raad verwierp bij arrest nr. 222 281 van 5 juni 2019 de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die verzoeker instelde tegen de beslissing tot terughouding.

1.6. Op 11 juni 2019 werd geoordeeld dat verzoeker, om medische redenen, niet in een gesloten centrum kon verblijven en nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde Voor de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, [V.P.]

wordt aan de genaamde [T.C.N.], [...], van nationaliteit Kameroen,

het bevel gegeven om uiterlijk op 10/07/2019 om middernacht, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN(EN) VAN DE BESLISSING

In toepassing van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

artikel 7, eerste lid, 1°, van de wet en artikel 21 van het koninklijk besluit: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig Schengen visum .

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de rechten van verdediging, van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, van het hoorrecht en van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000.

Hij verschaft de volgende toelichting:

"Première branche : absence de prise en considération sérieuse des problèmes médicaux de la requérante

En ce que, le requérant a des problèmes médicaux dont la partie adverse est informée étant donné qu'il a libéré du centre fermé pour raisons médicales.

Alors que, la partie adverse est tenue de prendre en considération la situation médicale de la requérante avant toute prise de décision de renvoi conformément à l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980 et de motiver de manière adéquate sa décision.

Comme il ressort dossier administratif de la requérante, le requérant a été examiné par un médecin du centre fermé qui a estimé que des examens complémentaires devaient avoir lieu.. Suite à ces examens médicaux, il a été libéré.

La partie adverse était pourtant informée de la situation médicale du requérant vu qu'il a été libéré pour raisons médicales (pièce 3).

Il ne ressort pas de la décision que la partie adverse ait pris au sérieux la situation médicale du requérant, car la décision attaquée ne fait mention de cet état. La partie adverse se réfère uniquement au fait qu'il n'est pas en séjour légal.

L'article 74/13 de la loi du 15.12.1980 se lit comme suit :

« Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné. »

Le législateur a imposé à la partie adverse de tenir compte de l'état de santé d'un ressortissant d'un pays tiers lorsqu'elle prend une décision d'éloignement. Cette disposition constitue la transposition de l'article 5 de la Directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les Etats membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier.

En outre, Votre Conseil a rendu un arrêt en extrême urgence en date du 9 février 2018 (nr 199 496 -) dans lequel elle a estimé ce qui suit :

"Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing daadwerkelijk werd gehoord inzake eventuele gezondheidsproblemen die een terugkeer naar haar land van herkomst in de weg kunnen staan. De verwerende partij wijst op volgende vermelding in het administratief verslag vreemdelingencontrole van 1 februari 2018, om te stellen dat dit wel het geval zou zijn " Bijzondere inlichtingen Medische verzorging is noodzakelijk: ja - nee". Uit deze vermelding blijkt op het eerste zicht enkel dat de betrokken politieagent van oordeel was dat medische ver[r]zorging niet noodzakelijk is, doch zonder dat blijkt waarop zij als niet-arts zich steunde om zulks te stellen. Hieruit blijkt op het eerste zicht nog niet dat aan de verzoekende partij effectief de vraag werd gesteld of zij gezondheidsproblemen heeft die volgens haar verhinderen dat zij terugkeert naar haar land van herkomst en zij de kans kreeg in dit verband verklaringen af te leggen of stukken voor te leggen.

(...)

De verwerende partij wijst er vervolgens op dat de verzoekende partij op 3 februari 2018 onder meer werd gehoord over haar gezondheidstoestand. Na raadpleging van het administratief dossier dient inderdaad te worden vastgesteld dat de verzoekende partij op 5 februari 2018 werd gehoord inzake haar gezondheidsproblemen. Op dat ogenblik was de bestreden beslissing evenwel al genomen en betekend. Derhalve blijkt dat de verzoekende partij pas na de totstandkoming van de bestreden beslissing werd gehoord door middel van de vragenlijst."

Traduction libre

Il ne ressort pas des pièces du dossier administratif que la partie requérante ait été entendue avant la prise de la décision sur les problèmes de santé éventuels qui pourraient empêcher un retour vers son pays d'origine. La partie défenderesse indique que le requérant a été interrogé, vu la présence du rapport administratif du 1er février 2018 comportant l'indication suivante « Informations particulières d'un traitement médical nécessaire: oui - non ». De cette déclaration, il apparaît à première vue que la police

n'est pas d'avis qu'un traitement médical soit nécessaire, sans qu'il ressorte sur quoi il s'est basé pour prendre une telle décision en tant que non-médecin. Il ressort donc à première vue qu'il n'a pas été demandé au requérant s'il avait des problèmes de santé qui selon lui l'empêcheraient de retourner vers son pays d'origine. La partie requérante n'a pas eu l'opportunité de parler de sa situation médicale ni de déposer des pièces.

La partie défenderesse indique par la suite que la partie requérante a été entendue le 3 février 2018 à propos de sa situation médicale. Après consultation du dossier administrative, il est constaté que le requérant a été entendu le 5 février 2018 sur ses problèmes de santé. A ce moment, la décision attaquée avait déjà été prise et signifiée. Par conséquent, il ressort que la partie requérante a été entendue après la prise de la décision au moyen d'un questionnaire.

Cette jurisprudence est applicable ipso facto au cas d'espèce dans la mesure où la motivation de la décision attaquée ne prend pas en considération de manière adéquate la situation médicale du requérant. Votre Conseil a suspendu la décision attaquée vu que la partie adverse n'avait pas tenu compte dans sa décision de la situation médicale du requérant. Il est également reproché à la partie adverse d'avoir pris cette décision sans un avis médical.

En ne prenant pas en compte dans sa décision la situation médicale du requérant, la partie adverse n'a pas tenu compte de son état de santé et a violé non seulement le principe général du droit à être entendu, mais aussi l'article 3 de la CEDH, l'article 74/13 de la loi du 15/12.1980, ainsi que son obligation de motivation formelle consacrée à l'article 62 de la même loi du 15.12.1980. "

3.2. Verweerder repliceert als volgt:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen motiveringsplicht inhouden. Zij leggen de verwerende partij wel op om rekening te houden met onder meer het gezins- en familieleven van de vreemdeling wanneer ze een beslissing tot verwijdering treft.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker uit het gesloten centrum werd vrijgesteld om medische redenen. Hij toont het tegendeel niet aan.

Hij betwist echter niet thans op het grondgebied te verblijven zonder in het bezit te zijn van een geldig Schengenvisum, reden waarom hij bevolen werd om, conform artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet vrijwillig het grondgebied te verlaten.

Verder blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers medische problemen reeds gekend zijn in het land van herkomst alwaar verzoeker ervoor behandeld wordt.

Hij blijft evenzeer in gebreke aan te tonen aan een ziekte te lijden die een inbreuk zou kunnen inhouden op artikel 3 EVRM aangezien hij voor zijn medische aandoeningen reeds behandeld en opgevolgd wordt in zijn land van herkomst.

Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aangetoond.

Verzoeker kan verder niet gevolgd worden waar hij stelt niet gehoord te zijn geweest en er met zijn medische toestand geen rekening gehouden zou zijn. Uit het administratief verslag van de luchthavenpolitie blijkt duidelijk dat verzoeker omwille van zijn medische toestand van het vliegtuig werd gehaald en onderzocht door een arts. Verzoeker werd verder door een arts in het gesloten centrum onderzocht die aanvankelijk stelden dat verzoeker geschikt was om in het centrum te verblijven en reeds in het land van herkomst voor zijn medische aandoening behandeld en opgevolgd wordt en later, op 11.06.2019 beslisten dat verzoeker om medische redenen niet meer geschikt was om nog langer in het gesloten centrum te verblijven.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze

(RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 7 van de Vreemdelingenwet gemotiveerd waarom verzoeker bevolen wordt vrijwillig het grondgebied te verlaten.

Een schending van de formele motiveringsplicht niet wordt aangetoond."

3.3. De Raad merkt op dat verzoeker er terecht op wijst dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat verweerder bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met onder meer de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat bij aankomst van verzoeker op de luchthaven te Zaventem op 26 mei 2019 werd vastgesteld dat hij gezondheidsproblemen heeft en dat hij "not fit to fly" was. Op vraag van verzoekers raadvrouw werd verzoeker onderzocht door een door haar aangezochte arts. Deze maakte een verslag op waarin wordt aangegeven dat verzoeker drie medische problemen heeft die een nader onderzoek vereisen. De medische problemen van verzoeker waren van die aard dat een door verweerder aangestelde arts op 4 juni 2019 nogmaals oordeelde dat "deze persoon [...] wegens medische redenen momenteel niet [mag] verwijderd worden van het grondgebied". Deze arts gaf tevens aan dat een nieuwe evaluatie op 14 juni 2019 werd voorzien. Op 11 juni 2019 stelde een door verweerder aangestelde arts een attest op waarin wordt aangegeven dat verzoeker om medische redenen niet in een gesloten centrum kan verblijven en dat het aangewezen is dat hij elders wordt opgenomen aangezien er een nood is aan "heelkunde".

Op 11 juni 2019 werd verzoeker vrijgesteld en werd hem de bestreden beslissing ter kennis gebracht. Noch uit de motivering van de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat verweerder, bij het nemen van de bestreden beslissing, in aanmerking nam dat verzoeker medische problemen heeft die voorheen aanleiding gaven tot de vaststelling dat hij voorlopig niet kon reizen. Er ligt ook geen nieuw stuk voor waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de door verzoeker aangestelde arts tot het besluit kwam dat verzoekers situatie ondertussen dusdanig was gewijzigd dat hij wel zou kunnen reizen.

Verweerders betoog dat verzoeker uit het gesloten centrum werd vrijgesteld om medische redenen laat de Raad niet toe te concluderen dat verweerder daarna, bij het nemen van de bestreden beslissing zelf – een beslissing die impliceert dat verzoeker dient te reizen terwijl eerder werd vastgesteld dat hij hiertoe om gezondheidsredenen niet in staat is –, in aanmerking nam dat verzoeker verscheidene gezondheidsproblemen heeft.

Verweerder maakt ook door a posteriori te stellen dat verzoeker niet aantoonde dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing kan leiden tot een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk dat hij de hem ter kennis gebrachte medische gegevens heeft betrokken bij het nemen van de bestreden beslissing. Verweerder lijkt trouwens uit het oog te verliezen dat een door hem aangestelde arts oordeelde dat verzoeker om medische redenen niet kon reizen en dat het, in deze situatie, dus aan hem toekwam om zich ervan te vergewissen of het opleggen van de verplichting om het grondgebied te verlaten geen schending inhield van artikel 3 van het EVRM.

Het gegeven dat verzoeker niet betwist dat hij geen geldig Schengenvisum heeft houdt niet in dat kan worden besloten dat de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werden gerespecteerd of dat verweerder ervan zou zijn vrijgesteld om de in voormeld artikel opgenomen verplichting om bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling in aanmerking te nemen.

Verzoeker kan worden gevolgd in zijn stelling dat verweerder de verplichting die is opgenomen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet heeft gerespecteerd.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien een onderdeel van het aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 juni 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend twintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK